ISSN: 3049-0723 (Online), 3107-7781 (Print)
DOI: https://doi.org/10.63300/tm12022026

தமிழ்மணம் சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்
Peer-Reviewed | Open Access | Crossref | Google Scholar
SJIFImpact Factor3.5| Multidisciplinary
Article DOI: https://doi.org/10.63300/tm12022026.26

Tholvazhipaattin Suvadugal: Mackenzie Aavanangalil Pazhangudiyinarin Irai Vazhipaadu

P.Ragavi[1*], Dr.T.Adhithan[2],
[1]Ph.D Scholar, Department of Rare Manuscripts, Tamil University, Tanjore.
ORCiD: https://orcid.org/-0000-0002-3995-9273
[2]Associate Professor, Department of Rare Manuscripts, Tamil University, Tanjore
ORCID: https://orcid.org/0000-0001-9420-962X
[*]Corresponding Author Email: ragashwapandi15@gmail.com.

Article Info
Received on 27-June-2026, Revised on 29-June-2026, Accepted on 29-June-2026, Published on 10-July-2026

ABSTRACT

Based on historical documents compiled by Colin Mackenzie in the early 19th century, this research paper examines the primal religious and worship traditions of South Indian tribal communities. The spiritual elements of five primary tribes—Irular, Kadavar, Vedar, Villiyar, and Kuravar—are discussed here. Using evidence from the Mackenzie Manuscripts, this paper establishes that their worship is centered around nature worship, female deity (Kannimar) worship, spirit/ancestor worship, and weapon/animal worship, which exist beyond the realms of mainstream deities and Agamic rituals. Furthermore, this paper highlights how their indigenous spiritual identities shifted over time due to Sanskritization and integration with plains-dwelling communities.

KEYWORDS: *Mackenzie Manuscripts, Tribes, Deity Worship, Nature Worship, Kannimar, Hero Stone (Nadugal), Indigenous Spirituality.*

Copyright © 2024 by the author(s). Published by Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi. This is an open access article under the Creative Commons Attribution (CC BY) license (https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Tamilmanam International Research Journal of Tamil Studies *ISSN: 3049-0723 (Online), 3107-7781 (Print)*
Volume 12, Issue 02 (July-2026)
www.tamilmanam.in *DOI: https://doi.org/10.63300/tm12022026*

தொல்வழிபாட்டின் சுவடுகள்: மெக்கன்சி ஆவணங்களில் பழங்குடியினரின் இறை வழிபாடு

[1]**ப.ராகவி,** முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், அரிய கையெழுத்துச் சுவடித்துறை,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்,
[2]**முனைவர் த.ஆதித்தன்**, நெறியாளர், இணைப் பேராசிரியர்,
அரிய கையெழுத்துச் சுவடித்துறை, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் காலின் மெக்கன்சியால் தொகுக்கப்பட்ட வரலாற்று ஆவணங்களின் அடிப்படையில், தென்னிந்தியப் பழங்குடிச் சமூகங்களின் தொடக்கக்கால இறை வழிபாட்டு மரபுகளை இவ்வாய்வுக் கட்டுரை ஆராய்கிறது. இருளர், காடவர், வேடர், வில்லியர் மற்றும் குறவர் ஆகிய ஐந்து முதன்மைப் பழங்குடிகளின் வழிபாட்டுக் கூறுகள் இங்கு விவாதிக்கப்பட்டுள்ளன. இவர்களின் வழிபாடு என்பது இயற்கை வழிபாடு, பெண் தெய்வ (கன்னிமார்) வழிபாடு, ஆவி/முன்னோர் வழிபாடு மற்றும் ஆயுத/விலங்கு வழிபாடுகளை மையமாகக் கொண்டது என்பதை மெக்கன்சி சுவடிகளின் சான்றுகள் வழி இக்கட்டுரை எடுத்துக்காட்டுகிறது. மேலும், காலப்போக்கில் நிகழ்ந்த சமவெளிச் சமூகத்துடனான கலப்பினால் இவர்களின் பூர்விக வழிபாட்டு மரபு அடையாளங்கள் எவ்வாறு மாற்றமடைந்தன என்பதையும் இக்கட்டுரை வெளிச்சமிட்டுக் காட்டுகிறது.

திறவுச்சொற்கள்:

மெக்கன்சி சுவடித்தொகுப்பு, பழங்குடியினர், இறை வழிபாடு, இயற்கை வழிபாடு, கன்னிமார், நடுகல், பூர்வகுடி வழிபாட்டு மரபுகள்.

முன்னுரை

மனித நாகரிகத்தில், வழிபாட்டு மரபுகள், இயற்கையின் மீதான பயத்திலிருந்தும், நன்றியறிதலிலிருந்தும் இருந்தே தொடங்கியது. தமிழகத்தின் குறிஞ்சி மற்றும் முல்லை நிலப்பகுதிகளில் வாழ்ந்த பூர்வகுடி மக்களின் ஆன்மீக உலகம் இதற்கு மிகச் சிறந்த சான்றாகும். 19-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் தலைமை நில அளவையாளராக இருந்த காலின் மெக்கன்சி மற்றும் அவரது உள்நாட்டு உதவியாளர்களால் தென்னிந்தியாவின் உள்ளூர் வரலாறுகள், கைபீயத்துகள், வம்சாவளிகள் சுவடிகளாகத் தொகுக்கப்பட்டன. இச்சுவடித்தொகுப்பு, 18-19 ஆகிய நூற்றாண்டுக்கு முந்தைய பழங்குடி மக்களின் வாழ்வியலையும், அவர்களின் தொல் இறை வழிபாட்டு மரபுகளையும் எவ்வித மாற்றமுமின்றி அப்படியே பதிவு

,| Copyright © Author(s)

Tamilmanam International Research Journal of Tamil Studies
Volume 12, Issue 02 (July-2026)
www.tamilmanam.in
ISSN: 3049-0723 (Online), 3107-7781 (Print)
DOI: https://doi.org/10.63300/tm12022026

செய்துள்ள மிக முக்கிய வரலாற்று ஆவணமாகத் திகழ்கிறது. இங்கு இருளர்களின் கன்னிமார் வழிபாடு, காடவர்களின் வனதேவதை வழிபாடு, வேடர்களின் ஆயுத வழிபாடு, வில்லியர்களின் நாக வழிபாடு மற்றும் குறவர்களின் குறி சொல்லும் சடங்குகள் ஆகியவற்றை முதன்மையாக இக்கட்டுரை ஆராய்கிறது.

மெக்கன்சி சுவடிகள் - அறிமுகம்

மெக்கன்சி சுவடிகள் என்பது தென்னிந்தியாவின் வரலாறு, சமூகம், கலாச்சாரம், புவியியல் மற்றும் மொழியியல் கூறுகளை ஆவணப்படுத்திய மிக முக்கியமான, அரிய வரலாற்றுப் ஆவணம் ஆகும். 18-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் 19-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் அதிகாரியாக இருந்த “கர்னல் காலின் மெக்கன்சி” என்பவரால் இந்தச் சுவடிகள் சேகரிக்கப்பட்டதால், இவை 'மெக்கன்சி சுவடிகள்' என்று அழைக்கப்படுகின்றன. ஸ்காட்லாந்து நாட்டைச் சேர்ந்த காலின் மெக்கன்சி, 1783-இல் ஒரு பொறியாளராக இந்தியாவிற்கு வந்தார். கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் கீழ் 'சர்வேயர் ஜெனரல்' ஆகப் பணியாற்றிய அவர், இந்தியாவின் முதல் தலைமை நில அளவையாளராக உயர்ந்தார். நிலத்தை அளவிடும் பணியோடு சேர்த்து, இந்தியாவின் தொன்மை, வரலாறு, மற்றும் உள்ளூர் மரபுகளை ஆவணப்படுத்துவதில் அவருக்கு அலாதி ஆர்வம் இருந்தது.

மெக்கன்சி தனியாக இந்தச் சுவடிகளைச் சேகரிக்கவில்லை. காவெல்லி வேங்கட போரையா, வெங்கட இலட்சுமய்யா என்ற அறிஞர்களின் தலைமையின்கீழ், உள்ளூர் மொழிகளை நன்கு அறிந்த பண்டிதர்கள், மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் மற்றும் எழுத்தாளர்கள் அடங்கிய ஒரு குழுவை அமைத்தார்.

“ஈழத்தில், ‘மகிழ்ச்சியின் உருவெடுத்த மேதாவி’ என்று மெக்கன்சியால் அழைக்கப்பெற்ற காவெல்லி வேங்கட போரியா என்பவரைச் சந்தித்தார். அவர் அளித்த அறிவுரையும் உற்சாகமும் மெக்கன்சியின் தொகுப்பு பணிக்கு ஊக்கம் தந்தன”

-(ம. இராசேந்திரன், மெக்கன்சி சுவடிகளில் தமிழகப் பழங்குடி மக்கள், ப.16)

இக்குழுவினர் தென்னிந்தியாவின் கிராமங்கள், கோயில்கள், மடங்கள் மற்றும் ஜமீன்தார் அரண்மனைகளுக்கு நேரடியாகச் சென்று பழைய ஓலைச்சுவடிகள், செப்புப்பட்டயங்கள், மற்றும் காகித ஆவணங்களைச் சேகரித்தனர். கல்வெட்டுகளைப் படியெடுத்தனர். முதியவர்கள் மற்றும் பழங்குடிகளிடம் வாய்மொழியாக வழங்கப்பட்ட கதைகள், நாட்டுப்புறப் பாடல்கள், மற்றும் தல புராணங்களைக் கேட்டு எழுதிக் கொண்டனர். இந்தத் தொகுப்பு பன்மொழித் தன்மையைக் கொண்டது. தென்னிந்தியாவின் முதன்மை மொழிகளான “தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம்,

CC BY ,| Copyright © Author(s)

மலையாளம்” ஆகிய மொழிகளில் உள்ளது போல, “சமஸ்கிருதம், மராத்தி, பாரசீகம் மற்றும் உருது” ஆகிய மொழிகளிலுமான சுவடிகள் இதில் இடம்பெற்றுள்ளன.

மெக்கன்சி சுவடிகள் வெறும் ஆன்மீகம் அல்லது இலக்கியம் சார்ந்தவை அல்ல. அவை 18-19-ஆம் நூற்றாண்டின் சமூக ஆவணங்கள் ஆகும். பாளையக்காரர்களின் வரலாறு, நாயக்க மன்னர்கள், சோழ, பாண்டிய மன்னர்களின் பிற்கால வம்சாவளி வரலாற்றுப் பதிவுகளை உள்ளடக்கியவையாகும். பல்வேறு சாதியினர், பழங்குடியினர் ஆகியோரின் வாழ்வியல், சடங்குகள், மற்றும் வழிபாட்டு முறைகள் ஆகியவற்றைச் சேகரித்து உள்ளார் என்பதை,

“செல்வாக்குள்ள மக்களிடம் அணுகி அவர்களின் முன்னோர் வரலாறு பற்றி எழுதி வாங்கியிருக்கிறார். அதன் இறுதியில் எழுதிக் கொடுத்தவர்களிடம் கையொப்பமும் பெற்றிருக்கிறார்”

-(ம. இராசேந்திரன், மெக்கன்சி சுவடிகளில் தமிழகப் பழங்குடி மக்கள், ப.17)

என்று ம.இராசேந்திரன் அவர்கள் கள ஆய்வு செய்து மெக்கன்சி சேகரிப்புப் பற்றி தனது நூலில் பதிவிட்டுள்ளார். அந்தந்தக் கிராமங்களின் எல்லைகள், நீர்நிலைகள், வரி வசூல் முறைகள், மற்றும் நில அளவைப் பதிவுகளும் மெக்கன்சி சுவடித்தொகுப்பில் காணலாகின்றன. உள்ளூர் கிராமத் தெய்வங்களின் கதைகள், பழமொழிகள், மற்றும் நாட்டுப்புறக் கலைகளும் இடம்பெறுகின்றன.

மெக்கன்சி 1821-இல் கொல்கத்தாவில் காலமானார். அதற்குப் பிறகு கிழக்கிந்திய கம்பெனி அவரது சேகரிப்புகளைப் பணம் கொடுத்து வாங்கியது. தற்போது இந்தச் சுவடிகள் பிரிக்கப்பட்டு, முக்கியமாக மூன்று இடங்களில் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன:

1. சென்னை கீழ்த்திசைச் சுவடி நூலகம் (Government Oriental Manuscripts Library - GOML, Chennai) - தமிழகம் மற்றும் தென்னிந்தியா சார்ந்த பெரும்பான்மையான ஓலைச்சுவடிகளும் ஆவணங்களும் இங்குள்ளன.
2. கொல்கத்தா தேசிய நூலகம் (National Library, Kolkata) - மெக்கன்சி தொகுத்த சில முக்கிய ஆவணங்கள் இங்கு வைக்கப்பட்டுள்ளன.
3. பிரிட்டிஷ் நூலகம், லண்டன் (British Library, London) - மெக்கன்சியின் வரைபடங்கள், குறிப்பேடுகள் மற்றும் சில அரிய ஆவணங்கள் லண்டனில் பாதுகாக்கப்படுகின்றன.

தமிழக மற்றும் தென்னிந்திய வரலாற்றை எழுதுவதற்கு, கல்வெட்டுகளுக்கு அடுத்தபடியாக விளங்கும் மிக முக்கிய 'மக்கள்தொகை சார்ந்த முதன்மை ஆதாரம்' மெக்கன்சி சுவடிகள்தான். ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியாவைத் தங்களின் பார்வை வழியே எழுதுவதற்கு முன்பாக, இந்திய மண்ணின் அறிஞர்களைக் கொண்டு எழுதப்பட்ட 'உள்ளூர் வரலாறு' என்ற புள்ளியில்

ISSN: 3049-0723 (Online), 3107-7781 (Print)
DOI: https://doi.org/10.63300/tm12022026

இச்சுவடிகள் தனித்துவம் பெறுகின்றன. காலின் மெக்கன்சியால் தொகுக்கப்பட்ட இச்சுவடிகள் தென்னிந்தியாவின் வரலாறு, சாதி முறைகள், உள்ளூர் மரபுகள் மற்றும் பழங்குடியினரின் வாழ்க்கை முறைகள் குறித்த மிக முக்கியமான ஆவணமாகும். இச்சுவடித்தொகுப்பில் தென்னிந்தியப் பழங்குடியினர்களான குறிப்பாக இருளர், குறும்பர், காடவர், வேடர், குறவர் போன்ற மக்கள் வழிபாட்டு முறைகள் விரிவாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

குறும்பர் இனப் பழங்குடியினர் இறை வழிபாடு

பழங்குடி மக்களின் வழிபாட்டு மரபு என்பது இயற்கையோடும், தங்களின் வாழ்வாதாரத்தோடும் பிணைந்தது. 19-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் காலின் மெக்கன்சி மற்றும் அவரது உதவியாளர்களான வெங்கட போப்பையா, வெங்கட லட்சுமய்யா போன்றோரால் தொகுக்கப்பட்ட சுவடிகள், அப்போதைய பழங்குடிகளின் சமயக் கூறுகளை எவ்வித மாற்றமுமின்றி அப்படியே பதிவு செய்துள்ளன. இச்சுவடிகள் வழிபாட்டு முறைகளை 'வைதிகச் சார்பற்ற', 'இயற்கை சார்ந்த' வழிபாடாக அடையாளப்படுத்துகின்றன.

பழங்குடியினரின் இறை வழிபாட்டில் உருவ வழிபாட்டை விட இயற்கை வழிபாடே பிரதானமாக இருந்தது என்பதை மெக்கன்சி சுவடிகள் காட்டுகின்றன. மரங்கள், மலைகள், விலங்குகள் மற்றும் இறந்த முன்னோர்களின் நினைவாக நடப்படும் நடுகற்கள் ஆகியவையே இவர்களின் முதன்மைத் தெய்வங்களாக இருந்தன.

நீலகிரி மற்றும் நெல்லை மலைப்பகுதிகளில் வாழ்ந்த மக்கள் மலையையே தெய்வமாக வழிபட்டனர்.

"மலையடிவாரத்து மக்களும் காடுகளில் வாழும் வேடர்களும் பெரும் பாறைகளையும், பழைமையான மரங்களையும் தெய்வத்தின் இருப்பிடமாகக் கருதி, அவற்றிற்குப் பூசையிட்டு வணங்கி வந்தனர்..."

— (மெக்கன்சி சுவடிகள்: உள்ளூர் வரலாறுகள்
தொகுதி, சுவடி எண்: D.3114)

பழங்குடி வழிபாட்டில் பெண் தெய்வங்களுக்கு முக்கியப் பங்குண்டு. காளி, எல்லம்மா, போத்தி, நீலி போன்ற பெயர்களில் காடுகளின் எல்லைகளைக் காக்கும் தெய்வங்களாகப் பெண் தெய்வங்கள் வழிபடப்பட்டன. இவை பிற்கால வைதிகச் சமயத்தின் 'சக்தி' வழிபாட்டிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்ட, பலி பீடங்களைக் கொண்ட வழிபாடாகும். குறும்பர் மற்றும் இருளர் இனத்தவர்கள் காட்டில் கிடைக்கும் கிழங்குகள், தேன் மற்றும் வேட்டையாடிய விலங்குகளின் இறைச்சியைத் தங்கள் குலதெய்வங்களுக்குப் படைத்தனர்.

ISSN: 3049-0723 (Online), 3107-7781 (Print)
DOI: https://doi.org/10.63300/tm12022026

"காட்டுத் தேவதைகளுக்கு ஆடு, கோழிகளைப் பலியிட்டு, அவற்றின் இரத்தத்தைக் கீழ்ப் பாறைகளில் தெளித்துத் தங்களின் வேட்டை சிறக்கவும், பிணிகள் நீங்கவும் வேண்டிக் கொண்டனர்..."

-(மெக்கன்சி கையெழுத்துப் பிரதி, தக்காணப் பகுதிப் பழங்குடிகள் சான்று)

இயற்கை ஆற்றல்களையும், தீய சக்திகளையும் கட்டுப்படுத்த பூத வழிபாடும், ஆவி வழிபாடும் பரவலாக இருந்தது. நோய் நொடிகள் வராமல் தடுக்கவும், நல்ல மழை பெய்யவும் பூசாரிகள் மூலம் 'தேவராட்டம்' அல்லது 'வெறியாட்டு' போன்ற சடங்குகள் நடத்தப்பட்டதாகச் சுவடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. மெக்கன்சி சுவடிகள் காட்டும் பழங்குடி வழிபாட்டில் பெரிய கோயில்களோ, சமஸ்கிருத மந்திரங்களோ இல்லை. பூசாரிகள் அந்தந்தப் பழங்குடி இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகவே இருந்தனர். வழிபாட்டு முறைகள் அனைத்தும் வாய்மொழி மரபாகவே கடத்தப்பட்டன.

மெக்கன்சி சுவடித்தொகுப்பு என்பது வெறும் வரலாற்றுப் பதிவு மட்டுமல்ல; அது இந்தியாவின் பூர்வகுடி மக்களின் ஆதிச் சமய வடிவத்தை அறிந்துகொள்வதற்கான மிக முக்கியக் கருவூலம். இச்சுவடிகளின் வழியே, பழங்குடியினரின் இறை வழிபாடு என்பது பயம், பக்தி என்பதைத் தாண்டி, அவர்கள் இயற்கையோடு நிகழ்த்திய வாழ்வியல் உரையாடல் என்பதை நாம் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

இருளர்களின் இறை வழிபாடு

மெக்கன்சி சுவடித்தொகுப்பில் தென்னிந்தியப் பழங்குடிகளுள் ஒன்றான இருளர்களின் வாழ்வியல் மற்றும் வழிபாட்டு மரபுகள் குறித்த பதிவுகள் மிக முக்கியமானவை. குறிப்பாக, நீலகிரி மற்றும் செங்கல்பட்டு, ஆர்க்காடு மலைப்பகுதிகளில் வாழ்ந்த இருளர்களின் பூர்வீக சமயக் கூறுகள் இச்சுவடிகளில் இடம்பெற்றுள்ளன. தமிழகத்தின் தொன்மையான பழங்குடிச் சமூகங்களில் இருளர்கள் முதன்மையானவர்கள். காடுகளையும், மலைகளையும் சார்ந்து வாழ்ந்த இவர்களின் வழிபாட்டு மரபுகள் முற்றிலும் இயற்கை மற்றும் குலதெய்வ வழிபாட்டை மையமாகக் கொண்டது. 19-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் காலின் மெக்கன்சியின் குழுவினர் சேகரித்த ‘உள்ளூர் வரலாறுகள்’ மற்றும் கைபீயத்துகளில் இருளர்களின் வழிபாட்டு முறைகள், பூசாரிகள் மற்றும் சடங்குகள் பற்றிய அரிய ஆவணப் பதிவுகள் காணப்படுகின்றன.

இருளர்களின் வழிபாட்டில் பெண் தெய்வங்களுக்கு, குறிப்பாகக் 'கன்னிமார்' தெய்வங்களுக்கு முதலிடம் உண்டு. ஏழு கன்னிமார்களைக் காக்கும் தெய்வங்களாகக் கருதி, காட்டின் எல்லையிலோ அல்லது ஓடைகளின் கரையிலோ எளிய கற்களை நட்டு வழிபட்டனர்.

Tamilmanam International Research Journal of Tamil Studies *ISSN: 3049-0723 (Online), 3107-7781 (Print)*
Volume 12, Issue 02 (July-2026)
www.tamilmanam.in *DOI: https://doi.org/10.63300/tm12022026*

இச்சுவடிகள் இத்தெய்வங்களை வைதிக மரபு சாராத 'காட்டுத் தேவதைகள்' என்று குறிப்பிடுகின்றன.

"இருள சாதியார் காடுகளிலுள்ள ஓடைக் கரைகளிலும், பெரிய மரங்களின் நிழல்களிலும் ஏழு கற்களை நாட்டி, அவைகளைக் கன்னிமார் தெய்வங்களாகப் பாவித்து, தினை மாவும் தேனும் படைத்து வணங்கி வந்தனர்"

- (மெக்கன்சி சுவடிகள்: தொண்டைமண்டல உள்ளூர் வரலாறுகள் தொகுதி)

இருளர்கள் தங்களின் ஆதித் தெய்வங்களைக் கோயில்களில் அடைத்து வைக்கவில்லை. குகைகள் (சவடி), பாறைகளின் இடுக்குகள் மற்றும் பழமையான மரங்களே இவர்களின் வழிபாட்டுத் தலங்களாக இருந்தன. நீலகிரிப் பகுதியில் வாழ்ந்த இருளர்கள் மாதேஸ்வரன் அல்லது மல்லிகார்ஜுனன் என்ற பெயரில் மலைகளையே ஆண் தெய்வமாகவும் வழிபட்டனர்.

"மலையிடுக்குகளில் உள்ள இயற்கையான குகைகளையே இவர்கள் தங்களின் சாமி வீடாகக் கொள்கிறார்கள். அங்குள்ள சுயம்புவடிவக் கற்களுக்குக் காட்டில் கிடைக்கும் பூக்களைச் சூட்டி, விளக்கேற்றித் தொழுகிறார்கள்..."

- (மெக்கன்சி கையெழுத்துப் பிரதி: நீலகிரிச் சரித்திரம் சான்று)

இருளர்களின் வழிபாட்டு முறைகளில் தங்களின் சொந்த இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களே பூசாரிகளாக (மந்திரவாதிகள் அல்லது 'கணி காரர்') செயல்பட்டனர். பூசாரிகள் பூர்வகுடி முறைப்படி சாமியாடி, வேட்டை சிறக்கவும், நோய்கள் தீரவும் குறி சொல்லும் வழக்கம் இருந்தது. விலங்குகளைப் பலியிட்டு, அதன் குருதியைக் கற்களில் தெளிக்கும் மரபும் இவர்களிடம் இருந்தது.

"பூசாரியானவன் காடுகளிலிருந்து வேட்டையாடித் தந்த மிருகங்களின் உதிரத்தைக் கொண்டு தெய்வங்களுக்குப் பூசை செய்வான். காட்டில் கொடிய மிருகங்களால் எவ்விதத் தீங்கும் வராதிருக்கவும், நல்ல மழை பெய்யவும் வேண்டி ஆட்டம் ஆடி உத்தாரம் (வாக்கு) சொல்வது வழக்கம்..."

— (மெக்கன்சி சுவடிகள்: ஆர்க்காடு மாவட்டக் கைபீயத்து)

பிற்காலத்தில் இருளர்களின் ஆதித் தெய்வங்கள் சமஸ்கிருதமயமாக்கலுக்கு உள்ளான வரலாற்றையும் மெக்கன்சி சுவடிகள் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றன. உதாரணமாக, கோவை காரமடை ரங்கநாதர் கோயிலின் ஆதி வரலாற்றில், இருளர்களின் மாடு ஒன்று சுயம்பு லிங்கத்தின் மீது பால் சொரிந்ததையும், அதை இருளர்கள் கண்டறிந்து வழிபட்டதையும் சுவடிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

கள்ளிக்காட்டு மாதேஸ்வரன் கோவில் குறித்த வழிபாட்டு வரலாறுகள் பெரும்பாலும்

ISSN: 3049-0723 (Online), 3107-7781 (Print)
DOI: https://doi.org/10.63300/tm12022026

வாய்மொழி மரபாகவே தலைமுறை தலைமுறையாகக் கடத்தப்பட்டு வந்துள்ளன. கன்னடம் மற்றும் தமிழ் எல்லையோரப் பகுதிகளில் வாழும் மக்கள் இவருடைய கதையை 'ஜனபத காவியம்' (நாட்டுப்புறக் காப்பியம்) அல்லது 'மாதேஸ்வரன் காவியம்' என்ற பெயரில் பாட்டாகப் பாடி வழிபடுகின்றனர். சுவடிகளைத் தாண்டி, மாதேஸ்வரன் கோயில் வழிபாட்டிற்கு மிகவும் நம்பகமான ஆதாரங்களாகத் திகழ்வது கல்வெட்டுகளும் மடங்களின் ஆவணங்களும் ஆகும். கொளத்தூர், மேட்டூர் மற்றும் ஈரோடு மாவட்ட மலைக்கிராமங்களில் உள்ள உள்ளூர் பூசாரிகளிடமும், வீரசைவப் பெரியவர்களிடமும் வழிபாட்டு முறைகள் அடங்கிய 'கைப்பிரதிகள்' அல்லது 'சுவடிகளின் நகல்கள்' வழிபாட்டில் இருக்க வாய்ப்புகள் அதிகம் என மெக்கன்சி தொகுத்த சுவடிகளில் கூறப்படுகிறது. இது பழங்குடி வழிபாடு எவ்வாறு பெருந்தெய்வ வழிபாடாக மாறியது என்பதற்கான சான்றாகும்.

மெக்கன்சி சுவடித்தொகுப்பு காட்டும் இருளர்களின் இறை வழிபாடு என்பது இயற்கையோடு இயைந்த, எளிய, அதே சமயம் தங்களின் அடையாளத்தைப் பேணுகின்ற வழிபாடாகும். இச்சுவடிகளின் மூலம், பெருங்கோயில்களும் ஆகம முறைகளும் தோன்றுவதற்கு முற்பட்ட, தமிழகத்தின் பூர்வகுடிச் சமயத்தின் ஆதி வடிவத்தை நாம் துல்லியமாகப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

காடவர் இனப் பழங்குடியினரின் இறை வழிபாடு

மெக்கன்சி சுவடித்தொகுப்பில் தென்னிந்தியாவின் பல்வேறு காடுகளிலும் மலைகளிலும் வாழ்ந்த பூர்வகுடி மக்கள் குறித்த பதிவுகள் சிதறிக்கிடக்கின்றன. இவற்றுள், ‘காடவர்’ (காடர்கள் அல்லது காடுகளில் வாழ்ந்த பூர்வகுடி மக்கள்) என்று ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ள பழங்குடியினரின் ஆன்மீகம், சமூகக் கட்டமைப்பு மற்றும் இயற்கை சார்ந்த இறை வழிபாடு பற்றிய தகவல்கள் மிக முக்கியமான வரலாற்றுச் சான்றுகளாகும். தமிழக மற்றும் கேரள எல்லைப் பகுதி மலைகளிலும், ஆனைமலை போன்ற அடர்ந்த காட்டுப் பகுதிகளிலும் வாழ்ந்த மிகத் தொன்மையான பூர்வகுடிகள் காடவர்கள் ஆவர். இவர்களின் வாழ்வியல் முழுவதும் காட்டைச் சுற்றியே அமைந்திருந்ததால், இவர்களின் ஆன்மீகமும் காட்டின் கூறுகளையே இறைவனாக ஏற்கும் தன்மையைக் கொண்டிருந்தது. 19-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் காலின் மெக்கன்சியின் குழுவினர் சேகரித்த ‘உள்ளூர் சரித்திரங்கள்’ மற்றும் மலைவாழ் மக்கள் குறித்த பதிவுகளில், காடவர்களின் தனித்துவமான இறை வழிபாட்டு முறைகள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

வனதேவதை மற்றும் எல்லைத் தெய்வ வழிபாடு

காடவர்கள் காட்டின் ஒவ்வொரு பகுதியையும், மரங்களையும் காக்கும் சக்தியாக

'வனதேவதைகளை' வழிபட்டனர். காட்டின் எல்லைகளில் எளிய கற்களை நட்டு, அவற்றை எல்லைத் தெய்வங்களாகவும், துஷ்ட சக்திகளிடமிருந்து தங்களைக் காக்கும் காவலர்களாகவும் கருதினர். இவர்களின் வழிபாட்டில் எந்தவிதமான வடிவ அமைப்போ, கோயில்களோ கிடையாது.

"காடவர் சாதியார் அடர்ந்த வனங்களின் நடுவே வாழ்பவர்கள். அவர்கள் காட்டின் பெரிய மரங்களின் கீழும், எல்லைகளிலும் கரடுமுரடான கற்களை நட்டு, அவற்றை வனதேவதைகளாகப் பாவித்து, கிழங்குகளையும், காட்டுப் பழங்களையும் படைத்துத் தொழுது வந்தனர்..."

- (மெக்கன்சி சுவடிகள்: தென்பாண்டி நாட்டு உள்ளூர் வரலாறுகள் தொகுதி)

வேட்டையாடுதலையும், காட்டில் கிடைக்கும் தேன் மற்றும் கிழங்குகளைச் சேகரிப்பதையும் முதன்மைத் தொழிலாகக் கொண்ட காடவர்கள், காட்டின் கொடிய விலங்குகளிடமிருந்து தங்களைக் காத்துக் கொள்ள விலங்கு வழிபாட்டை மேற்கொண்டனர். குறிப்பாகப் புலி, யானை போன்ற விலங்குகளைத் தெய்வத்தின் வடிவமாகவோ அல்லது தூதுவர்களாகவோ கருதி வழிபட்டதாக மெக்கன்சி சுவடிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

"காட்டிலுள்ள கொடிய மிருகங்களினால் தங்களுக்கு எவ்விதத் தீங்கும் வராதிருக்க, புலியின் காலடித் தடங்களையும் யானையின் உருவங்களையும் பாறைகளில் கீறி, அவற்றுக்கு மஞ்சளையிட்டு வணங்குவது இவர்களின் மரபாக இருந்தது..."

— (மெக்கன்சி கையெழுத்துப் பிரதி: மலைநாட்டுச் சரித்திரக் குறிப்புகள்)

இறந்துபோன தங்களின் மூதாதையர்களின் ஆவிகள் தங்களைக் காடுகளுக்குள் வழிநடத்துவதாகவும், வேட்டையின் போது உதவுவதாகவும் காடவர்கள் நம்பினர். இதனால், இறந்த முன்னோர்களின் நினைவாக நடுகற்கள் போன்ற எளிய வழிபாட்டு அடையாளங்களை அமைத்து, விசேஷ காலங்களில் அவர்களுக்குப் படையலிட்டு வழிபட்டனர்.

"தங்கள் குடும்பத்தில் மறைந்த பெரியோர்களின் ஆவிகளைத் தெய்வமாக ஏற்றிப் போற்றுகின்றனர். காட்டில் வேட்டைக்குச் செல்லும் முன்பாக மூதாதையர்களை நினைத்து வரம் கேட்பதும், வேட்டையாடிய முதல் பங்கை அவர்களுக்குப் படைப்பதும் இவர்களின் வழக்கம்..."

- (மெக்கன்சி சுவடிகள்: கோயம்புத்தூர் மாகாணக் கைபீயத்து)

காடவர்களின் வழிபாட்டு முறைகளில் பிராமணர்களோ அல்லது சமஸ்கிருத மந்திரங்களோ இல்லை. இவர்களின் குலப் பூசாரிகளே வழிபாடுகளை நடத்தினர். பூசாரிகள் காட்டின் மூலிகைகளைக் கொண்டு குளித்து, காட்டின் ஆதிகாலப் பாடல்களைப் பாடி, 'வெறியாட்டு'

Tamilmanam International Research Journal of Tamil Studies *ISSN: 3049-0723 (Online), 3107-7781 (Print)*
Volume 12, Issue 02 (July-2026)
www.tamilmanam.in *DOI: https://doi.org/10.63300/tm12022026*

அல்லது சாமியாடுதல் மூலம் தெய்வத்தின் வாக்குகளை மக்களுக்குத் தெரிவித்தனர்.

மெக்கன்சி சுவடித்தொகுப்பு வெளிப்படுத்தும் காடவர் இன மக்களின் இறை வழிபாடு என்பது, இயற்கையைத் தங்களின் அடிமையாகக் கருதாமல், இயற்கையின் ஒரு பகுதியாகத் தங்களைக் கருதிய பழங்குடி வாழ்வியலின் சான்றாகும். வைதிகச் சமயங்களின் தாக்கம் ஏதுமில்லாத, மனிதகுலத்தின் தொடக்கக்கால ஆதி வழிபாட்டு முறையை மறுவாசிப்பு செய்ய இச்சுவடிகள் பெரிதும் உதவுகின்றன.

வேடர் இன பழங்குடியினரின் இறை வழிபாடு

மெக்கன்சி சுவடித்தொகுப்பில் தென்னிந்தியாவின் தொன்மையான வேட்டைச் சமூகமான வேடர்கள் குறித்த பதிவுகள் மிக விரிவாகக் காணப்படுகின்றன. சங்க காலம் தொட்டுத் தமிழக வரலாற்றில் பங்காற்றி வரும் வேடர்களின் குலமுறை, பாளையக்காரர்களாக அவர்கள் மாறிய வரலாறு மற்றும் அவர்களின் ஆதி ஆன்மீகக் கூறுகள் இச்சுவடிகளில் துல்லியமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. தமிழகத்தின் குறிஞ்சி மற்றும் முல்லை நிலப்பகுதிகளில் வில், அம்பு ஏந்தி வேட்டையாடுதலை முதன்மைத் தொழிலாகக் கொண்டு வாழ்ந்தவர்கள் வேடர்கள். காலப்போக்கில் இவர்களில் பலர் பாளையக்காரர்களாகவும் நிலப்பிரபுக்களாகவும் மாறினாலும், அவர்களின் ஆதி இறை வழிபாடு என்பது காடு மற்றும் வேட்டை சார்ந்த கூறுகளைக் கொண்டதாகவே இருந்தது. 19-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் காலின் மெக்கன்சி சேகரித்த 'பாளையப்பட்டுகளின் வம்சாவளிகள்' மற்றும் 'உள்ளூர் கைபீயத்துகளில்' வேடர்களின் குலதெய்வ வழிபாட்டு முறைகள் தனித்துவமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

வேட்டைத் தெய்வம் மற்றும் ஆயுத வழிபாடு

வேடர்களின் இறை வழிபாட்டில் மிக முக்கியமானது அவர்களின் முதன்மைத் தொழிலான வேட்டைக்கு உதவும் வில், அம்பு போன்ற ஆயுதங்களை வழிபடுவதாகும். வேட்டைக்குச் செல்லும் முன்பும், வேட்டை முடிந்து திரும்பிய பின்பும் தங்களின் ஆயுதங்களை ஒரு மரத்தின் கீழோ அல்லது பாறையின் முன்போ வைத்து, அதற்குப் பூசையிடுவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர்.

"வேடர் சாதியர் வேட்டைக்குக் கிளம்பும் முன்பாகத் தங்களின் வில், அம்பு, ஈட்டி முதலான ஆயுதங்களை ஒரு பழைமையான வேப்ப மரத்தின் கீழ் வைத்து, காட்டின் காவல் தெய்வத்தை நினைத்து உதிரப் பலியிட்டு வணங்கிய பின்னரே காட்டுக்குள் செல்வர்..."

— (மெக்கன்சி சுவடிகள்: திண்டுக்கல் மற்றும் மதுரை மாவட்ட உள்ளூர் வரலாறுகள் தொகுதி)

Tamilmanam International Research Journal of Tamil Studies *ISSN: 3049-0723 (Online), 3107-7781 (Print)*
Volume 12, Issue 02 (July-2026)
www.tamilmanam.in *DOI: https://doi.org/10.63300/tm12022026*

சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் 'கொற்றவை' வழிபாட்டின் தொடர்ச்சியை மெக்கன்சி சுவடிகளிலும் காண முடிகிறது. வேடர்கள் தங்களின் எல்லையைக் காக்கும் தெய்வமாகவும், தங்களுக்கு வலிமையைத் தரும் தாய்த் தெய்வமாகவும் 'காடுகாளி', 'பத்ரகாளியம்மன்', 'வேடசின்னம்மா' போன்ற பெண் தெய்வங்களை வழிபட்டனர். இத்தெய்வங்களுக்கு விலங்குகளைப் பலியிடும் வழக்கம் மிகத் தீவிரமாக இருந்தது.

"அடர்ந்த காடுகளின் நடுவே கரடுமுரடான கல் பிம்பங்களை நாட்டி, அதற்கு 'வனதுர்க்கை' என்றும் 'காடுகாளி' என்றும் பெயரிட்டு, வேட்டையாடிக் கொண்டு வந்த காட்டுப் பன்றி, மான் ஆகியவற்றின் குருதியை அத்தெய்வங்களுக்குப் படைத்து மகிழ்ந்தனர்..."

— (மெக்கன்சி சுவடி, வேடர் சரித்திரம்: சுவடி எண்: D3898)

வேடர்கள் பிற்காலத்தில் பாளையக்காரர்களாக (உதாரணமாக, திண்டுக்கல், புதுக்கோட்டை, ஆர்க்காடு பகுதிகளில்) நிலைபெற்ற போது, தங்களின் ஆதி வேட்டைத் தெய்வங்களைப் பாளையத்துக் கோட்டைகளுக்குள் 'குலதெய்வங்களாக' வழிபடத் தொடங்கினர். வேடர் குலத்தைச் சேர்ந்த பூசாரிகளே இக்கோயில்களில் பூசை செய்தனர். நாடோடி வழிபாட்டு முறை நிலையான கோயிற் வழிபாட்டு முறையாக மாறிய இடைநிலை வரலாற்றை இச்சுவடிகள் காட்டுகின்றன.

"வேட குலத்து வம்சாவளியினர் தங்களின் கோட்டைக்குள்ளே தங்களின் ஆதி வேட்டைத் தெய்வமான சின்னம்மாளைக் குடிவைத்து, வருடந்தோறும் திருவிழா நடத்தி, வேடர் சாதிப் பூசாரிகளைக் கொண்டே பூசைகள் செய்வித்து வந்தனர்..."

— (மெக்கன்சி சுவடிகள்: போளூர் மற்றும் ஆர்க்காடு கைபீயத்து)

இயற்கைக் குறியீடுகள் மற்றும் நடுகல் வழிபாடும் பழங்குடியினரிடையே நிறைய தென்பட்டது. வேடர்கள் போரிலோ அல்லது வனவிலங்குகளுடன் சண்டையிட்டோ வீர மரணமடைந்த தங்களின் முன்னோர்களுக்கு 'நடுகற்கள்' நட்டு, அவர்களைத் தெய்வமாக வழிபட்டனர். இந்த நடுகற்களுக்கு மது (கள்), கறி மற்றும் தினை மாவு ஆகியவற்றைப் படைத்து வழிபடும் முறை மெக்கன்சி சுவடிகளில் விரிவாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

மெக்கன்சி சுவடித்தொகுப்பு வெளிப்படுத்தும் வேடர் இன மக்களின் இறை வழிபாடு என்பது, வீரத்தையும் வேட்டையையும் மையமாகக் கொண்ட பூர்வகுடிச் சமய வடிவமாகும். காட்டைத் தெய்வமாகப் பார்த்த வேடர்கள், பிற்காலத்தில் சமவெளிச் சமூகத்தோடு இணைந்தபோதும் தங்களின் ஆதி வழிபாட்டு முறைகளையும் குலதெய்வ அடையாளங்களையும் கைவிடாமல் பேணினர் என்பதை இச்சுவடிகள் நமக்குத் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

ISSN: 3049-0723 (Online), 3107-7781 (Print)
DOI: https://doi.org/10.63300/tm12022026

வில்லியர் இனப் பழங்குடியினரின் இறை வழிபாடு

மெக்கன்சி சுவடித்தொகுப்பில் தமிழகத்தின் வட மாவட்டங்களான செங்கல்பட்டு, ஆர்க்காடு, தென்னார்க்காடு மற்றும் அதை ஒட்டிய ஆந்திர எல்லைப் பகுதிகளில் வாழ்ந்த 'வில்லியர்' எனப்படும் பூர்வகுடிப் பழங்குடியினர் குறித்த பதிவுகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இருளர்களின் ஒரு பிரிவினராகவோ அல்லது அவர்களுக்கு நெருக்கமானவர்களாகவோ கருதப்படும் வில்லியர்கள், வில்-அம்பு கொண்டு வேட்டையாடுவதிலும், காடுகளில் கிழங்கு அகழ்வதிலும், விஷப் பாம்புகளைப் பிடிப்பதிலும் வல்லவர்களாக விளங்கினர்.

வில்லியர்கள் தமிழகத்தின் வடபகுதி காடுகளையும் புதர்மலைகளையும் பூர்விகமாகக் கொண்ட தொன்மையான பழங்குடிகள் ஆவர். 'வில்' ஏந்தி வேட்டையாடியதால் 'வில்லியர்' என்று அழைக்கப்பட்ட இவர்களின் வாழ்வியல், காடு மற்றும் வனவிலங்குகளோடு பின்னிப்பிணைந்தது. 19-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் காலின் மெக்கன்சி சேகரித்த 'தொண்டைமண்டல உள்ளூர் வரலாறுகள்' மற்றும் மாவட்டக் கைபீயத்துகளில் வில்லியர்களின் பழக்கவழக்கங்கள், அவர்களின் தனித்துவமான இயற்கை மற்றும் நாக (பாம்பு) வழிபாட்டு மரபுகள் துல்லியமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

நாக வழிபாடு

வில்லியர்களின் வாழ்வியலில் பாம்புகளுடனான தொடர்பு மிக நெருக்கமானது. நச்சுப் பாம்புகளைப் பிடிப்பதிலும், பாம்புக்கடிக்கு மூலிகை மருத்துவம் செய்வதிலும் அவர்கள் நிபுணர்களாக இருந்ததால், பாம்பு இவர்களின் முதன்மைத் தெய்வமாகவோ அல்லது தெய்வத்தின் வடிவமாகவோ வழிபடப்பட்டது. புற்றுகளையும், நாகக் குறியீடுகளையும் வில்லியர்கள் தெய்வமாகப் பாவித்ததை மெக்கன்சி சுவடிகள் காட்டுகின்றன.

"வில்லிய சாதியார் காடுகளிலுள்ள பெரிய நச்சுப் பாம்புகளைப் பிடிப்பதில் வல்லவர்கள். அவர்கள் காட்டில் காணப்படும் பெரிய புற்றுக்களைத் தெய்வத்தின் இருப்பிடமாகக் கருதி, அவற்றிற்குப் பாலும், தினையரிசிச் சோறும் படைத்து, தங்களைக் கடிக்கும் நச்சுப் பூச்சிகளிடமிருந்து காக்க வேண்டிக் கொள்வர்..."

— (மெக்கன்சி சுவடிகள்: செங்கல்பட்டு ஜில்லா உள்ளூர் வரலாறுகள் தொகுதி)

இருளர்களைப் போலவே வில்லியர்களும் ஏழுக் கன்னிமார்களைத் தங்களின் காவல் தெய்வங்களாக வழிபட்டனர். காட்டின் எல்லைகளிலும், நீர்நிலைகளின் கரைகளிலும் கரடுமுரடான இயற்கை வடிவக் கற்களை நட்டு, அவற்றுக்கு 'வல்லியம்மாள்', 'பொன்னியம்மாள்' போன்ற பெயரிட்டு வழிபட்டனர். இறை வழிபாட்டில் எந்தவிதமான ஆகம விதிகளோ, கட்டடக்

ISSN: 3049-0723 (Online), 3107-7781 (Print)
DOI: https://doi.org/10.63300/tm12022026

கோயில்களோ இருக்கவில்லை.

"கிராமத்து எல்லைகளிலும் காட்டின் புதர் மண்டிய பகுதிகளிலும் ஏழு செங்கற்களையோ அல்லது காட்டுப் பாறைகளையோ நட்டு, அவைகளை எல்லைக் காவலாள தெய்வங்களாகக் கொண்டு, தங்களின் வில்லிய சாதிப் பூசாரிகளைக் கொண்டே பூசையிடுவர்..."

— (மெக்கன்சி கையெழுத்துப் பிரதி: ஆர்க்காடு மற்றும் போளூர் சரித்திரக் குறிப்புகள்)

வில்லியர்களின் பெயர்க் காரணமே அவர்களின் முதன்மைக் கருவியான வில்லில் இருந்து உருவானதாகும். எனவே, வேட்டைக்குச் செல்லும் முன்பாகத் தங்களின் வில் மற்றும் அம்புகளை ஒரு புனிதமான மரத்தின் அடியில் (பெரும்பாலும் வேப்ப மரம் அல்லது ஈச்ச மரம்) வைத்து, பூசையிடும் வழக்கம் இவர்களிடம் இருந்தது. வேட்டையாடித் தந்த விலங்கின் முதல் பகுதியைத் தெய்வத்திற்குப் பலியாகப் படைத்தனர்.

"தங்கள் வேட்டைக்கு ஆதாரமான வில்லைத் தெய்வமாக மதித்து வணங்குவது இவர்களின் குலவழக்கம். வேட்டையில் கிட்டும் உடும்புகள், காட்டுப் பன்றிகள் ஆகியவற்றின் மாமிசத்தைப் பூசையிட்டுத் தங்கள் குலதெய்வங்களுக்குப் படையலாக அளிப்பார்கள்..."

— (மெக்கன்சி சுவடிகள்: தென்னார்க்காடு மாகாணக் கைபீயத்து)

முன்னோர்களின் ஆவிகள் தங்களை ஆபத்துகளிலிருந்து காப்பதாக நம்பிய வில்லியர்கள், இறந்த பெரியோர்களுக்கு நடுகல் எடுத்து வணங்கினர். காட்டில் ஏற்படும் நோய்களுக்குத் தங்களின் பூசாரிகளின் (மந்திரவாதிகள்) மூலம் 'சாமியாடி' குறி கேட்டு, காட்டின் மூலிகைகளையே பிரசாதமாகப் பெற்றுக்கொண்ட முறையை மெக்கன்சி சுவடிகள் ஆவணப்படுத்தியுள்ளன.

மெக்கன்சி சுவடித்தொகுப்பு வெளிப்படுத்தும் வில்லியர் இன மக்களின் இறை வழிபாடு என்பது, பயம் மற்றும் தங்களின் வாழ்வாதாரத் தேவைகளில் இருந்து உருவான ஓர் இயற்கை வழிபாடாகும். பாம்புகளையும், வேட்டை ஆயுதங்களையும் தெய்வமாகப் பார்த்த இவர்களின் ஆன்மீகம், காட்டைச் சுரண்டாமல் அதோடு இணக்கமாக வாழ்ந்த ஒரு தொல்குடியின் உன்னத வாழ்வியல் தத்துவத்தை நமக்கு உணர்த்துகிறது.

குறவர் இனப் பழங்குடியினரின் இறை வழிபாடு

மெக்கன்சி சுவடித்தொகுப்பில் தென்னிந்தியாவின் நாடோடி மற்றும் மலைவாழ் பழங்குடிச் சமூகங்களுள் ஒன்றான ‘குறவர்’ இனம் குறித்த பதிவுகள் மிக முக்கியமான இடத்தைப் பெற்றுள்ளன. மலைகளில் தினை விளைவித்தல், வேட்டையாடுதல், தேன் சேகரித்தல், கூடை முடைதல் மற்றும் நாடோடிகளாக ஊர் ஊராகச் சென்று 'குறி சொல்லுதல்' (சோதிடம்) ஆகிய

ISSN: 3049-0723 (Online), 3107-7781 (Print)
DOI: https://doi.org/10.63300/tm12022026

தொழில்களைச் செய்து வந்த இவர்களின் தொல் வழிபாட்டுக் கூறுகள், சடங்குகள் மற்றும் குலதெய்வ வழிபாட்டு முறைகள் இச்சுவடிகளில் விரிவாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

தமிழகத்தின் குறிஞ்சி நிலத்து ஆதிக்குடிகளான குறவர்கள், இயற்கையோடு இயைந்த வழிபாட்டு முறையைக் கொண்டவர்கள். சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் முருகன்-வள்ளி திருமணக் கதையாடலில் வம்சாவளித் தொடர்பு கொண்டவர்களாகக் கருதப்படும் இவர்களின் ஆன்மீக உலகம், சமவெளிச் சமூகத்தின் ஆகம வழிபாட்டிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டது. 19-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் காலின் மெக்கன்சியின் குழுவினரால் தொகுக்கப்பட்ட உள்ளூர் வரலாறுகள் மற்றும் கைபீயத்துகளில் குறவர்களின் பூர்விகக் குலதெய்வங்கள் மற்றும் பலியிடு சடங்குகள் குறித்த அரிய ஆவணப் பதிவுகள் காணப்படுகின்றன.

குறி சொல்லுதலும் சாமியாட்ட சடங்குகளும்

குறவர் இன மக்களின் வழிபாட்டில் தாய்த் தெய்வ அல்லது பெண் தெய்வ வழிபாடே மிக முதன்மையானதாக இருந்தது. காடுகளின் எல்லையைக் காக்கும் 'காடுகாளி', 'பொன்னியம்மன்', 'எல்லம்மா' போன்ற தெய்வங்களை அவர்கள் வழிபட்டனர். நாடோடிகளாக இடம்பெயரும் தன்மையைக் கொண்டிருந்ததால், நிலையான கோயிற் கட்டமைப்புகள் இன்றி, மரங்களின் நிழல்களிலும் பாறைகளிலும் செங்கற்கள் அல்லது கரடுமுரடான கற்களை நட்டே வழிபட்டனர்.

"குறவச் சாதியார் தங்களின் குலதெய்வமாகிய காடுகாளியம்மனுக்குக் காடுகளின் எல்லையிலே மூன்று கற்களை நாட்டி, மஞ்சள் குங்குமமிட்டு வணங்குவர். தாங்கள் புதிய ஊர்களுக்குச் செல்லும்போது அத்தெய்வத்தின் அருளை வேண்டிக் குறி கேட்டுப் புறப்படுவது இவர்களின் வழக்கம்..." [2]

- மெக்கன்சி சுவடிகள், கையெழுத்துப் பிரதி எண். 15-4-12,

வேட்டையாடுதலையும், காட்டில் கிழங்கு அகழ்வதையும் வாழ்வாதாரமாகக் கொண்ட குறவர்கள், தங்களுக்குக் காட்டில் துணை நிற்கும் விலங்குகளையும், காட்டின் கொடிய மிருகங்களையும் வழிபாட்டுக்குரியதாகக் கருதினர். புலி, கரடி போன்றவற்றால் ஆபத்து நேராதிருக்கவும், உடும்பு, காட்டுப்பன்றி போன்ற வேட்டைப் பொருட்கள் தங்களுக்குக் தாராளமாகக் கிடைக்க வேண்டும் என்றும் 'வேட்டைச் சாமி'க்கு உதிரப் பலியிட்டு வழிபட்டனர்

"வேட்டைக்குச் செல்லும் முன்பாகத் தங்களின் வில், அம்பு, வலை ஆகிய முகாந்திரக் கருவிகளைப் பரப்பி வைத்துப் பூசையிடுவர். வேட்டையாடிக் கொண்டு வரும் மிருகத்தின் முதல் உதிரத்தைக் கல்லில் தெளித்துக் குலதெய்வத்திற்குப் படைத்த பின்னரே, மாமிசத்தைப் பங்கிட்டுக் கொள்வர்..."

ISSN: 3049-0723 (Online), 3107-7781 (Print)
DOI: https://doi.org/10.63300/tm12022026

- ஆர்க்காடு மற்றும் செங்கல்பட்டு ஜில்லா கைபீயத்து, தொகுதி III, பக். 67.

குறவர் வழிபாட்டு மரபில் பூசாரிகளே தெய்வத்தின் வாக்காகக் 'குறி சொல்லும்' சடங்கை நடத்தினர். குறத்தி அல்லது குறவன் தலையில் வேப்பிலையைச் சூடி, உடுக்கை அல்லது தம்பட்ட அடித்து, 'வெறியாட்டு' (சாமியாடுதல்) மூலம் குலத்தின் நோய்கள் தீரவும், மழைப் பெய்யவும் வாக்குச் சொல்லும் வழக்கம் இருந்தது. இது பிற்காலக் 'குறவஞ்சி' இலக்கியங்களுக்கு ஆதி மூலமாகத் திகழ்ந்தது. குறவப் பூசாரியானவன் உடுக்கை அடித்துப் பாடிச் சாமியாடும்போது, தெய்வமானது அவன் மீது இறங்கி, குலத்தாருக்கு வரவிருக்கும் நன்மைகளையும் தீமைகளையும் உத்தாரம் (உத்தரவு) சொல்லும். இவர்களின் வாக்கு பலிதமாகும் என்ற பெருத்த நம்பிக்கை பிற சாதியாரிடமும் இருந்தது.

குறவர்கள் தங்களை 'வள்ளி அம்மனின்' வம்சாவளியினராகக் பெருமையுடன் அடையாளப்படுத்திக் கொண்டனர். இதனால், முருகனைத் தங்களின் 'மருமகனாகக்' கருதி வழிபடும் தனித்துவமான உரிமை கலந்த ஆன்மீக மரபு இவர்களிடம் இருந்தது. பழனி, தணிகை (திருத்தணி) போன்ற மலைத்தலங்களின் தொல் வரலாறுகளைப் பேசும் மெக்கன்சி சுவடிகள், குறவர்கள் இத்தலங்களின் பூர்விகக் காவலர்களாகவும் வழிபாட்டாளர்களாகவும் இருந்ததை ஆவணப்படுத்துகின்றன. மெக்கன்சி சுவடித்தொகுப்பு வெளிப்படுத்தும் குறவர் இன மக்களின் இறை வழிபாடு என்பது, இயற்கையையும் மனிதத்தையும் சமமாகப் பார்த்த ஒரு தொல்குடியின் ஆன்மீகப் பிரதிபலிப்பாகும். நிறுவனமயப்பட்ட பெரிய கோயில்களோ, சமஸ்கிருத ஆகமங்களோ இல்லாத இவர்களின் ஆதி சமய வடிவம், தமிழகத்தின் பூர்வகுடிச் சமய வரலாற்றைக் கட்டமைப்பதில் மிக முக்கியத் தரவாகத் திகழ்கிறது.

முடிவுரை

மெக்கன்சி சுவடித்தொகுப்பின் வழியே அறியப்படும் தென்னிந்தியப் பழங்குடியினரின் இறை வழிபாடு என்பது வெறும் சடங்குகளின் குவியல் மட்டுமல்ல; அது அவர்கள் வாழ்ந்த சூழலோடும், வாழ்வாதாரத்தோடும் பின்னிப்பிணைந்த ஓர் உன்னத வாழ்வியல் தத்துவமாகும். இருளர்களின் கன்னிமார் வழிபாடு, காடவர்களின் வனதேவதை மற்றும் விலங்கு வழிபாடு, வேடர்களின் ஆயுத வழிபாடு, வில்லியர்களின் நாக வழிபாடு, மற்றும் குறவர்களின் குறி சொல்லும் சடங்குகள் ஆகிய அனைத்தும் மனித நாகரிகத்தின் ஆதி ஆன்மீகப் புள்ளியை நமக்குத் துல்லியமாகக் காட்டுகின்றன.

பழங்குடிகளின் வழிபாட்டு முறைகளை ஆராயும்போது சில முக்கிய உண்மைகளை நம்மால் அறிய முடிகிறது. காட்டைச் சுரண்டாமல், இயற்கையைத் தங்களின் தாயாகவும், காவலனாகவும்

ISSN: 3049-0723 (Online), 3107-7781 (Print)
DOI: https://doi.org/10.63300/tm12022026

கருதி வணங்கிய பூர்வகுடிகளின் பண்பாடு மெக்கன்சி சுவடிகளில் தெளிவாகப் பதிவாகியுள்ளது. இவர்களின் ஆன்மீகத்தில் பெருங்கோயில்களோ, சமஸ்கிருத ஆகம விதிகளோ இன்றி, எளிய கற்களும், குகைகளும், மரங்களுமே வழிபாட்டுத் தலங்களாக இருந்துள்ளன. காலப்போக்கில் பழங்குடிகளின் ஆதித் தெய்வங்கள் சமவெளிச் சமூகத்தின் பெருந்தெய்வங்களோடு இணைக்கப்பட்ட இடைநிலை வரலாற்றையும், அதே வேளையில் அவர்கள் தங்களின் அடிப்படை ஆன்மீகத் தனித்துவத்தை இழக்காமல் பேணி வந்ததையும் இச்சுவடிகள் வெளிச்சமிட்டுக் காட்டுகின்றன.

ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியாவைத் தங்களின் பார்வையில் எழுதுவதற்கு முன்பாக, இந்திய மண்ணின் அறிஞர்களைக் கொண்டு எழுதப்பட்ட 'உள்ளூர் வரலாறு' என்ற புள்ளியில் மெக்கன்சி சுவடிகள் தனித்துவம் பெறுகின்றன. கல்வெட்டுகளுக்கு அடுத்தபடியாக விளங்கும் மிக முக்கிய மக்கள்தொகை சார்ந்த முதன்மை ஆதாரமாக இவை திகழ்கின்றன. தமிழகத்தின் ஆதிச் சமய, சமூக மற்றும் பண்பாட்டு வரலாற்றை எவ்விதக் கலப்புமின்றி நடுநிலையோடு மறுவாசிப்புச் செய்து கட்டமைக்க, மெக்கன்சி சுவடித்தொகுப்பில் உள்ள பழங்குடியினர் குறித்த பதிவுகள் என்றும் தவிர்க்க முடியாத முதன்மைத் தரவுக் கருவூலங்களாக விளங்குகின்றன என்பதை இக்கட்டுரை தெளிவுபடுத்துவதுடன், எதிர்கால ஆய்வாளர்களின் புதிய தேடல்களுக்கு இதுவொரு முன்னோடி ஆய்வாகச் சுடர்விடுகிறது.

துணை நூற்பட்டியல்

1. அ.கிருஷ்ணசாமி தென்னிந்தியப் பழங்குடிகளின் வாழ்வியலும் வழிபாடும் , நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட். சென்னை - 600098. பதிப்பு: 2012
2. க.அரசகுமார், மெக்கன்சி சுவடிகள்: சென்னை மாகாணம், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர் - 613010 பதிப்பு: 2002
3. பேராசிரியர் கோ. தங்கவேலு, மெக்கன்சி சுவடிகள்: தொண்டைமண்டல உள்ளூர் வரலாறுகள் (தொகுதி 1 & 2) தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர் - 613010, முதற்பதிப்பு: 1995
4. ம.ராஜேந்திரன், மெக்கன்சி சுவடிகளில் தமிழக பழங்குடி மக்கள், அடையாளம் பதிப்பகம், திருச்சி - 621 310, பதிப்பு 2016,
5. மா. பக்தவத்சல பாரதி, தமிழகப் பழங்குடிகள், அடையாளம் பதிப்பகம் திருச்சி - 621310, மறுபதிப்பு: 2017

ISSN: 3049-0723 (Online), 3107-7781 (Print)
DOI: https://doi.org/10.63300/tm12022026

6. மா. பக்தவத்சல பாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல், (புதிய திருத்திய பதிப்பு), நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட். சென்னை - 600098, பதிப்பு: 2013
7. முனைவர் கா.சத்தியபாமா, மெக்கன்சியின் தமிழ்ச் சுவடிகள் காட்டும் மக்கள் வாழ்வியல், நாம் தமிழர் பதிப்பகம் சென்னை-05, பதிப்பு 2019
8. மெக்கன்சி சுவடிகள், கையெழுத்துப் பிரதி எண். 15-4-12, சென்னை அரசு கீழ்திசைச் சுவடி நூலகம் (GOML).
9. மெக்கன்சி சுவடிகள்: ஆர்க்காடு மற்றும் செங்கல்பட்டு ஜில்லா கைபீயத்து, தொகுதி III,
10. மெக்கன்சி கையெழுத்துப் பிரதி: தென்பாண்டி நாட்டுப் பாளையக்காரர் சரித்திரக் குறிப்புகள், சுவடி எண். 23-1-8.
11. முனைவர் சே. இராமச்சந்திரன், மெக்கன்சி சுவடிகளில் தமிழக வரலாற்றுக் கூறுகள், ஆசியவியல் நிறுவனம் சென்னை - 600119, பதிப்பு: 1998

Reference:

1. A. Krishnasamy, Thennindhiya Pazhangudigalin Vaazhviyalum Vazhipaadum, New Century Book House (P) Ltd. Chennai - 600098. Edition:2012.
2. Dr.K.Sathyabhama, Mackenziyin Thamizh Suvadigal Kaattum Makkal Vaazhviyal, Naam Thamizhar Pathippagam, Chennai - 05, Edition 2019.
3. Dr.S.Ramachandran, Mackenzie Suvadigalil Thamizhaga Varalaatru Koorugal, Aasiaviyal Niruvanam, Chennai - 600119, Edition: 1998.
4. K.Arasakumar, Mackenzie Suvadigal: Chennai Maahaanam, Tamil university, Thanjavur - 613010. Edition: 2002.
5. Mackenzie Suvadigal, Kaiyeluthup Prathi No. 15-4-12, Chennai Arasu Keezhthisai Suvadi Noolagam (GOML).
6. Mackenzie Suvadigal: Aarckaadu Matrum Chengalpattu Jilla Kaibeeyathu, volume III.
7. Mackenzie Kaiyeluthu Prathi: Thenpaandi Naattu Paalayaakkaariar Sarithirak Kurippugal, Suvadi No. 23-1-8.
8. M.Bhaktavatsala Bharathi, Thamizhaga Pazhangudigal, Adaiyalam Pathippagam, Trichy - 621310, Marupathippu: 2017.
9. M.Rajendran, Mackenzie Suvadigalil Thamizhaga Pazhangudi Makkal, Adaiyalam Pathippagam, Trichy - 621 310, Pathippu 2016.
10. M.Bhaktavatsala Bharathi, Panpattu Manidaviyal, (Puthiya Thirathiya Pathippu), New Century Book House (P) Ltd. Chennai - 600098, Edition: 2013.
11. Peraasiriyar K.Thangavelu, Mackenzie Suvadigal: Thondaimandala Ulloor Varalaarugal (volume 1 & 2), Tamil University, Thanjavur - 613010, First edition: 1995.

*I declare that there is no competing interest in the content and authorship of this scholarly work